

צו:

גיד הנשה פרק שביעי חולין

עין משפט
נר מצוה

א ב מ נ ס א
מחל פטו"ה
מחלות אסורות
ה' [ה] ו' קטן
לחץ קלה קטן
טו"ש י"ד
ט [וסימן ק טע"ה]
כ א ג מ נ ס
מג שס טו"ש
ס י"ד
ד [טו"ש י"ד סימן
טע"ה]
כ א ב מ נ ס
מג שס טו"ש
לכ סמג שס טו"ש
י"ד
וסימן ט:

רבינו גרשום

[illegible]

ורבי יהודה אביה בתיב ביה. וא"ת והרי נמלה ושאר שלשים דכתיב זהו אכילה ומחייב בכל שהוא דמתנן צפרק צפרקא דמככות (דף יג.) ולא פליג ר' יהודה וי"ל דלכילה דהתם אינטימין דלא אכילה ד' או חמשה זיתים דחייב צחד זית אכל הכא אמרינן דלר' יהודה מאשר על הכף נפקא והכי אמרינן במעילה פרק קדשי מוצא (דף טו:) אכל שרצים לוקה עליו בצבות דלכילה כתיב זהו וא"ת דלמרינן צללו הן הלוקין (מכות טו:) ריסק תשעה נמלים ואחד חי והשלמנו לנכות לוקה שש חמש משום צריה דשרץ ואחת משום נבלה למה לי שיהא חד חי דהויא צריה נבלה הכי נמנו חיון שיש בהם כוית אלא ה' משום שרץ כיון דלכילה כתיב ציה כדפרישית ואחד משום נבלה וי"ל דודאי אלא דשרצים דכתיב צלשון אכילה לקי משום מית שרץ אלא יש אלא דשרץ דלא כתיב זהו אכילה כגון חלק תשקין (ויקרא יב.) וההיא לא ילקי אלא ציה משום נמיו וא"ת ואכתי ל'ל אפילו מה נמי חשיב צריה כדאמרינן בס"פ (לקמן 37:) טמאה צין בצריה צין צמיתתה בכל שהוא וי"ל דלא נקט יח' לאפוקי מת אלא פירוש חי שלם לאפוקי ריסק כדאמר ^א גבי כלים שצירקו זו היא מיתקן וא"ת והא אמרינן צסוק פרקין (סו.) אבר מן החי צריך שיאכל כוית דלכילה כתיב ציה דלמא לא דכתיב ציה אכילה למימר דמחייב צבות אע"פ דלצית ציה ד' או ה' זיתים וי"ל

לדלעווען לא מחייב עד שיאכל אכר שלם דהיינו כסר גידים ועלמחמ
ומדלאל אשכנז כספים (לקמן דף קא:) לרש לקיש דפטר חלקו ממצנים
הדמחייב אלל בגרומימחל זעירמחל ודיינו טעמחל דלח תחלל הנפש עם
הבשר דדרשני מיינה (לקמן דף קב:) אכר מן החי לאסור משמע
אז שיאכל אכר שלם: **דפשימי** איסורמחל בכו"ה ירך. לשון
איסוריה לא אחי שפיר דלא אסרינן אלל שעל הכף בלנד ובספר
רבינו גרשום נחב דמשך ככוליה ירך ויש לישב לשון איסוריה דהכיני
קאמר דפשיט גיד של איסור ככוליה ירך: **אם** יש בה כנ"ט הרי
תחלוב אחי שפיר. משמע קמל דלין הרוטב מסיע וי לשאר החיבור
וברוטב בנותן טעם כו' והאי לפירוש הקונטרס נישא דפירש פרוק
אלל שניער וכסה אלל כל יניער וכסה חמיהה עממה נעשה צללה ו
המסיע לא מה שצמחה לבטל הטפה וכן כי כסה הקדרה עולות הרוטב
ומחמיה שזפלה הטפה עליה היא מקמלת בתוך הרוטב אי לא יניער
יניער וכסה ור"י נראה דכשהחמיה שזפלה האיסור עליה היא מממ
לרוטב דלא אין מתפשט אלל בניער וכסה והוה מצי למימר לא שנו א
דלא צלל ענין הרוטב מכסה כל החמיות ואפילו הימה כולה חמיהה
בה עם הרוטב שמים לבטל טעם הגיד: **אכר** נצ"ה קורא וואוב
נללה דא"כ למה לי תבשל דמשעת מליחה נאסר דמליח הרי הוא
יוצא מידי דא"כ עד שימלחנו יפה יפה וי"ל דקמ"ל דלא נאמר מתבשל
ויצטלו (אם) הפסח וכן דתנן (לקמן דף קט:) הלך קורעו ומוליכו
לזלין (פסח ע"ד) דכדבועו קי פולטו אלמח לאסר כשולו דקמיה
עד שמונע לאר. לאו דווקא עד שמונע לגיד ממש דהא נריך שיי
כילד לזלין (שם דף עה:) נטף מרובצו על החרס וחזר אליו יני

ויתר מנוד ומיחו לא חשכוּ בָּשׂוּם מִקֹּדֶם שִׁיחָם כִּגְיִי לְגַלִּי בְּקִלְפֵיהֶם
 זִנְיוֹן דְּשִׁמּוּאֵל אִמֵּר קוֹלָךְ דִּתְתָּאָה גַּבְרָא אֲדִמְיִיקר לִיָּה בִּלְעָ וְאִפְשֵׁר
 הִהוּא בֵּר חוּזְלָא דִּנְפֵל לְגוּ כְּדָא דְכִמְכָּא דְלָלִי בְּעִי קְלִיפֵיהֶם הֵחָם אִפְלִינוּ
 וְבִצְיִינָה בְּמִטְפֵּסֶתָּה אֲדָתָה וְאִי חוּשָׁא וְכִלְכֵּד שְׁלָא יִהְיוּ נִגְוִיָּה וְזוּ וְאִמְרֵיהֶם
 גַּבְיִי דְקִלְפֵיהֶם לָא בְּעִי אֲדָתָה וְכִי בְּעִי אֲלֵךְ מִשּׁוּם דְלָלִי כִּגְיִי לִיָּה בְּקִלְפֵיהֶם
 הִיא דְלִמְרָא לְעִיל בְּצִיָּק (דף ט: ז) לְמַדִּי בֵּית מִשְׁמֵחָה רִוּתָּהּ קוֹלָךְ שְׁמִלְכֵיהֶם
 (פסחים דף עה:) סְבִיר בְּשִׁמְן שֶׁל תְּרוּמָה אִם חֲצוּרָתָה כְּהִינִי יֵאָכְלוּ וְאִם
 תִּתְתָּאָה גַּבְרָא שְׂאִנִּי סִיכָה דְמִשְׁחָה עֲזָדִי לִיָּה: **אִפְרִיָּךְ** מִרְיֵשׁ אִ
 שְׁלֹוִיָן אוֹתוֹ בְּשִׁפּוֹד בְּתוּר דָּן דְּרַךְ דְּמִשְׁמַעַם בְּרִישׁ כִּיֵּד לִזְלִין (שם)
 כְּדִי שְׁלָא יִפּוֹל וְיִמְדַּצ דְּלִיצַח הֶחָלַצַּל עַל הֶרָשָׁא אֲלֵא אִפְלִינוּ הִיָּה הֶרָשָׁא
 דְלִמְרָא תִתְתָּאָה גַּבְרָא וְלֵא כִּגְיִי בְּקִלְפֵיהֶם וְמָה שֶׁנִּהְיָ שְׁמִינְיָה בְּשֵׁר הִיא
 לְלִיצִיר וְחֻמְבִּין מֵה שְׁבִתוֹךְ הִיָּזִיר וּמִשְׁלִיכִין דְּלִסְכּוֹר וְמָה שְׁחֹךְ לְלִיצִיר
 גַּבְיִי חֲלַב יִ"ל דְּלִיצִין דְּרִכּוֹ שֶׁל דָּם לִפְעַפְעָא אֲלֵא אֲדִרְבָּה אֲמִרְיִין דָּם מִשְׁ
 לְמַעֲלָה וְאִפְלִינוּ יֵשׁ שׁוּמֵן בְּבִשָּׁר בְּשִׁבּוּךְ הִיָּזִיר לֵא אֲמִרְיִין דְנַעֲשָׂה נִבְלָה
 הֶרָב רִבְיוֹ אֲפִרִּים דְלֵא שִׁיָּךְ חֲמִיָּה עֲמָה נַעֲשָׂה נִבְלָה אֲלֵא בְּבִשָּׁר
 דְלֵא אֲמִרְיִין חֲמִיָּה עֲמָה נַעֲשִׂית נִבְלָה וְאִסְתָּרָתָה אֵת כָּל הַחֲמִיכּוֹת

ורצנן ההוא. לאשמועינן אחא דאש"ג דלא ארצי כוליה מחייב צבוחי
דללא תימא לא מחייב עד דארצי לכוליה ולעולם כל היכא דארצי כוליה
לא צעין כח: ור' יהודה. ההוא לא אינטרקי לאשמועינן דמאשר
על כף הידק' נפקא דלא צעין עד דארצי ליה לכוליה דאפילו לא אכל

שם חתולה: דגוליה ירך. וליה תל
דשמואל אלף כל מקום שיאכל ממנו
חית חייב: ורבנן. הסוף. הירך
למשמעותי אחת דלין אסור אלף
פנימי דפשיט אסוריה כחוליה ירך:
מתני' כשזר בלפת. רואין כחוליה
הירך לפתות והגיד כשזר ואילו היה
נותן טעם (א) כשזר כשעור הגיד
בלפתות הירך אסור דשעורין הלכה
למשה (מקמי) וגמירי דכחכי משעורין
דאף ע"פ שאילו היה כרוז או קפלוט
היה תריץ פחות או יותר: **שנתבשל**
עם הגידים. הלך היתר: **נותן**
שמירתו. משליו שחז ואין כאן אלף
פליטות: **נותן טעם.** אם יש ציט'
בכל אלו: **נותן אסורין.** ולקמן' מפרש
דנותן טעם בזמן צמינו שאין אדם
יכול להבחין שיעורו בששים: **ואם**
לאו כותן אסורין. דכל אחד יש לומר
זה הוא. ובגמרא [ש:] פריך ליבטיל
כרובא: **נותן שמירין.** לחתיכות
האסור משעורין בנותן טעם ואין
אין צהן כדי לתת טעם בשל היתר
הרי הצהן מותרות ואם אין שמירין
כל החתיכות אסורות דכל אחת יש
לחוש ולומר שמא זו היא. והרובע

כדי לתת טעם בכל החמירות והקיפה והרוטב: **גב' לא שנו**. דבר
יש בו צותן טעם כל היך האסורה: **אלא שפסגל**.
ההוטב מעלה הטעם בכל הבשר: **אכל נאכל**. עמו נאמת
בתוכו ואינו מפעפע ויולא בצשר: **קולג ואולג**. כלומר חותך
עטיון ואולג עד שמגיע לגיד: **באכלו**. שלא נעל חלב הלהיות:
אפילו מראש אנו. שאין שם חלב אלמא פשטי איסוריה בכוליה:
מפעפע

אמורה. לאו צגיד נחודיה משעריין דכדלי קליפה שסביביו חמיירי
אפרים שזמפרט דלא אמריין חתיכה עזאמה נעשה נבלה אלא כזשר
אם יס יס זהם לבטל הגדי אלא היך לבדו מדלאל קאמר אם יס כן
הזשר (קאמן דף קה.) גבי טיפת חלב כו' דקאמר בגמרא י"א שנו
ופוירם לבקוטרם דמי ינער הקדרה ומליין הוא הטפה בכל הקדרה
ותם משוליה לפיה ומוליכות הטפה בכל הקדרה משמע שר"ל שאפילו
הם אין מסייע הרוטב וההתיכות אחרות לבטלה ומיירי הכא בשלא
הזשר ברוטב לא צעין ינער וכסה והתם איירי כשהחתיכה כולה חוץ
כשהחתיכה מקנחת ברוטב אלא מילתא דפסיקא ליה נקט כשניער וכסה
חוץ לרוטב והכא דקאמר אם יס בה צי"ט היינו על ידי שלא היה
חוץ דך שמוגי' בו'. וז"ל מאי קמ"ל פשיטא דלא מצי למימר הוא הדין
התם דלני דלאמר בסמוך. ובלא מליחה אי אפשר לבשל דלאן הבשר
המתניח היינו נללה * (דאשכח) דקרי ללליה בשול דכתיב (ד' ז' לה)
כי תמא לא קרע קורטו ולאחר בשולו וצפי למיך מינה דרש כיצד
ללאחר ללייתו דאי בקדרה הכל אסור אם אי פי קנה חוץ לקדרה
כדי קליפה סמוך לגיד ואפילו כדי נטילה לריך שינית דלאמר בפרק
התם מקומו ולא סגי בקליפה אם לא נחלק דשמה רוטב מתפשט
לחם דמפפעת קליפה מזכרת לענין עלי אלא כיצד צוין (שם דף עו.) כחם לחוץ
התם דלני בשלע טפי ולקמן בפרק כל הבשר (דף קיג.) דלאמר י"א ר"ב
ועין איירי ומשום * דבר יונה * ריך טווא ובלע וגבי זורר אדם כזשר
(קאמן דף קד:) בגמרא ובי נוגעות זו בזו מאי הוי זון וזון הוא ומשני
לא ה"ס נהי דקליפה לא צעי כמו כחם לחוץ זון הדחה מי לא צעי וכן
התם דמשננות עטל הסין דבר מועט הוא כדאמריין פרק כיצד צוין
לזון * שרלא אם כלי הוא יקלוק דבר החייון ומפרשי אפילו למאן דאמר
שרחוק מן החלב ולאו דווקא משום דראש הגדי למטה כשעה
שחובצו לחוץ פיו עד בית נקובתו וזל העצ של שפוד הופך למטה
ועטלה אסור דמפפעת חלב למעלה דהא זון לחוץ חס אסור למאן
זון ומיניח בגיגית ופעמים חתיכה אחת נחלה לחוץ חזיר ותחיה חוץ
ר ולא אמריין שיפפעת הדם למעלה ויאסור כל החתיכה כדלאמר
שריק כשנופל על הבשר ולא מיבעל דרך הליכות כ"ש דלא מפפעת
שחמתה הדם וחוזר ואסור מה שחוץ לזיר דמפפעת לפי מה שזמפרט
לזל ובלאו הכי נמי כיון דלא אפשר האיסור להתפשט חוץ לזיר שרי
אז במקום האיסור מתפשט בכל החתיכה דומיא דטפת חלב תדע

מסורת הש"ס

[לְעֵיל (א) (לְעֵיל 56, א) (ב)
 [לְקַמֵּן (ג) (לְקַמֵּן 15, א)
 [בְּרַחֲשֵׁית (ד) (בְּרַחֲשֵׁית 13, א)
 [וְהוּא (ה) (וְהוּא 7, א) עַם
 [קוֹדֶשׁ. (ו) (קוֹדֶשׁ. 7, א) (ז)
 [בְּ"ק. (ח) (בְּ"ק. 7, א) (ט) גִּי
 [שָׂר וְלֹא שָׂר חֲמִיטוֹת,
 [לֹא מִנְחָתוֹ אֵלָּא קֶטֶף
 [מִחוּץ כֹּהֵן מִנְחָל לְקַמֵּן
 [לְקַמֵּן (י) (לְקַמֵּן 15, א)
 [לְקַמֵּן קִיג. (יא) (לְקַמֵּן
 [לֹא מִזְכָּר רַב],

גליון הש"ס

גליון הש"ס

גליון הש"ס

גליון הש"ס

וְדָרָה אֲבֵל וְכֹרֶם
אֲשַׁבֵּחַן וְכוּ'. כְּדֹלֵי
דָרִים מִטַּעַם דָּרָה עַד
וְדָרִים יִזְנֶה רִכְבֶּךָ. עֵינַי
קָמִים עַל עֵצִי תוֹדֶה
ס: בְּאֵד רִכְבֶּךָ מִזֶּבֶחַ.
לְעֵיל דָּךְ עוֹ עֵצִי וְעֵינַי
רָאִיתִי שֶׁ שָׁם צִיָּה רִחַ
דָּהִה כָּל עוֹף:

הגהות הב"ח

הגהות הב"ח

הגהות הב"ח

הגהות הב"ח

(ו) רש"י ד"ה כנשר וכו'
בשר כשיעור הגיד
פמות כשיעור הירך
הזה חסור:

מוסף רש"י

מוסף רש"י

מוסף רש"י

מוסף רש"י

אִסּוּרִיָּה פְּשִׁיט בּוֹלִיָּה יֵרֵךְ. הוּא
מְקַטְמֵי וּשְׂרָשָׁיו נִפְשָׁטִין
עַל הַיֵּךְ, וְהֵיטָּן גִּיד
הַגָּדוֹל הַנִּמְלֵא
מַחֲלֵת פְּרִיעַת הַיֵּךְ (לְעִיד
א.) אִם יֵשׁ בּוֹ בְּנוֹתָן
שְׂעִירוֹ חֲכָמִים
שֵׁשׁ כֹּל נוֹתָן טַעַם סָתָם
(לְעִיד 99:).